

13. 3. 2004

Milý Gustaffsone,

připadá mi, že to je minimálně nějakých sto let, co jsem od Tebe naposledy dostal dopis. Vlastně jako by uběhlo tisíce let od chvíle, kdy jsem tě naposled viděl. Teď, pokud mě omluvíš, si sednu do mého oblíbeného křesla, začtu se do Tvého dopisu, budu uzobávat z bábovky, kterou právě upekla Katka a následně Ti povím mé názory a odpovědi.

Ó ano, vzpomínám si na svá školní léta. Ve škole jsem si našel celoživotní přátele a přes školu jsem se vlastně dostal i k Tobě. Když se to vezme kolem a kolem, škola byla, vlastně skoro dvacet let, mým druhým domovem. Ano, začátky v tomto domově byly většinou podivné a trochu trapné, svým způsobem však připomínaly začátek velkého a úžasného dobrodružství.

Jistě, i ve škole nejvíc záleží na lidech, na tom jestli soudí podle vzhledu, jestli jdou jen po výsledcích, nebo třeba jestli jsou ochotni dávat druhé šance. Jsem ochoten tvrdit, že moji spolužáci se ke mně chovávali mile a skoro až starostlivě. Dodnes obdivuji jejich trpělivost a nadhled, se kterými překonávali nejen mé vtípky ale i občasné výbuchy vzteku. Jako by se v ty chvíle zhmotňovali do postav masivních lvů, které přece nemůže ohrozit jen tak nějaké lvíče, i když se zlobí sebevíc.

Naopak učitelé mé vtípky většinou nesli těžce. Uznávám, byl jsem vlastně šíleně drzý a otravný, naštěstí jsem ale dokázal rozeznat, kdy se pomyslný pohár trpělivosti

daného učitele začíná plnit až příliš. Všechny jsem vlastně respektoval jen proto, že jsou to učitelé a můžou si na mě stěžovat. Když si jich bude stěžovat dost, můžou mě vyloučit, což jsem přece jen nechtěl. Ano, vím, teď bys pravděpodobně začal namítat, že je přece nemůžu nenávidět všechny. Pozor! Já neříkám, že je nenávidím, mimo školu to můžou být velice příjemní lidé, jen předměty, co učili, popřípadě to, jak je učili, mi prostě nesedly.

Přece jen tu byl jeden učitel, který mě napoprvé ohromil a já nad ním nepřestával žasnout. Jakby si u třídy, která byla pověstná tím, že nemá žádného učitele ráda a že nikdy nedává pozor, dokázal vybudovat právě ten respekt, co ostatním tolik chyběl. Nevím, čím to bylo. Ani nevypadal, že by se o to snažil. Jeho učivo bylo velice složité a on nám netvrdil, že není. Jako by z něho vyzařovala čirá upřímnost a snad i starost pokaždé, když nám sděloval, že to, co nás učí, je sice těžká, avšak pro naše následující životy velice důležitá věc. Naše třída se na jeho hodiny těšila, a to už je co říct. Přesto bych Ti ještě měl povědět, že i když u nás byl jako jediný učitel oblíbený, nezneužíval toho.

Tolik o dobách, kdy jsem byl ještě i já školou povinný. Jsem rád, že i Ty sis tuto dobu patřičně užil, i když možná jiným způsobem.

Málem bych zapomněl. Kateřina se má výborně. Když si uvědomila, že skončila zima, čile vyskočila a začala prášit koberce, čistit okna a prát záclony. Však už ji z mého vyprávění znáš. Čilá jako včelka. I já se mám dobře.

Konečně mě přestaly pobolívat klouby a už se těším na dlouhé procházky kolem našeho jezera.

Nevím, proč se můj poslední dopis o tolik opozdil. Pravděpodobně se někde, jak říkáš, „zatoulal“. No, nezbývá než doufat, že tento projde přímou cestou, bez odboček, které by ho lákaly k procházkám.

Těším se na Tvůj příští dopis.

Samuel Svoboda